

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

AFORISME

—Any de neu, any de Déu.

—Sí. Digui-ho als pobres que no tenen casa, això.

Agregats obrers

Massa sovint i amb força inconsciència ens hem rigut ací d'Amèrica i de les coses americanes.

Pensen molts, encara, que a l'altra banda de l'Atlàntic no hi ha més que lloros, micos, cantadors de tangos i oradors castelarins, poetes a lo Chocano i escriptors a lo Vargas Vila, d'ortografia arbitrària i inspiració tropical, i cada cop que Amèrica fa el gasto de la conversació, fa també el gasto de la broma, de les sàtires i dels riures mofetes.

Riure amb motiu i oportunitat i mesura, està bé. Però riure massa i sense sota ni volta, fa beneit, fa ximple.

I en aquest cas d'Amèrica i de les seves revolucions i de la seva espiritualitat, sospitem que fa estona que l'estem fent el ximple.

Amèrica no es pot prendre a broma. Cap poble es deu prendre a broma.

S'han de conèixer les forces interiors, les possibilitats latents en els individus i en les collectivitats per a jutjar-los amb encert.

Amèrica no és ben coneguda entre nosaltres.

Un nom ho demostra ben palesament: Mèxic.

Mèxic encara és per nosaltres la pàtria de Moctezuma, el camp de les gestes

d'Hernan Cortés, el país d'en Panxo Villa, de les guerres civils, dels cops d'Estat d'opereta, del zapatisme i del bandidisme revolucionari i agrari.

Es veritat que crims com l'assalt recent a un tren en despoblat i l'espòli dels seus passatgers fa trontollar una mica les nostres idees i pensar si allà encara no han assolit un grau de civilització decent i si encara es viu com al temps dels azteques.

Però atracos i robatoris a tot arreu n'hi ha, i governs socialistes com el que s'han donat el mexicans, no tothom en té.

Aquest govern, precisament, del ciutadà Plutarq Elías Calles és el que ha establert la innovació dels agregats obrers als consulats i a les ambaixades que és ço que ens suggereix les presents consideracions.

Els agregats obrers als consulats tenen per missió estudiar la legislació del treball en el país que estan acreditats, i proposar al seu govern les reformes existents a l'estranger, que cregin que Mèxic són aplicables.

Els agregats obrers vénen a substituir els agregats militars i navals encarregats de seguir al dia les construccions marítimes i la política d'armaments, en els pobles on presten els seus serveis.

Si no estem equivocats, és Mèxic la nació que primer ha substituït els agregats de la guerra pels agregats del treball i de la pau.

No sabem qui ha anomenat a Mèxic la Rússia d'Amèrica.

No creiem que ho sigui encara.

Però, sí que és cert que Mèxic és, fa temps, un poble que ha deixat de fer riure.

CRONICA

Una magnífica aventura

S

ospito que no es donarà prou importància—fora de les columnes periodístiques, seguidores de l'actualitat—an aqueixa magnífica aventura que ahir varen començar, al port de Palos, el comandant Franco i el capità Ruiz d'Halda. Aqueixa sortida marcarà, per a mi, una fita espanyola. Per primera volta, en l'aire universal, i en competència amb homes diversos, apareixen uns noms espanyols. Per primera volta la premsa internacional sabrà d'Espanya per quelcom més que per les tradicionals coses d'Espanya. En les audàcies de l'aviació, és audàcia màxima aqueixa d'atravesar l'Atlàntic.

Aquesta vegada cap heterodoxe, car no hi poden haver heterodoxes de l'heroisme. Els que no s'entusiasmen amb els *pasos dobles*, sentiran una emoció davant d'aqueixes dues joventuts que volen que comparteixi Espanya la glòria de la que totes les nacions en participen. D'un cop a l'Amèrica. D'un cop, sobrepasades totes les gestes. D'un cop, tots els ulls girats cap aqueix avió que altra volta surt d'Ibèria. Perquè pel camí que obriren els portuguesos, anem ara nosaltres, per aqueix camí simbòlic d'Amèrica, camí que ja té cinc segles.

Es dirà que no equival aquesta gesta a la d'Alemanya enviant el seu dirigible a Nordamèrica. Efectivament. Allò era tot un poble—cultura extesa, indústria potent, esperit dinàmic—fet dirigible. Espanya, no és igual, certament, a Alemanya. Espanya, encara, davant de l'avió d'en Franco, no es pot dir que sigui un avió, però existeix una *elite* espanyol, de la qual nosaltres, pessimistes, en som descreguts, fins que, inesperadament, apareix el comandant Franco, senyalant l'Atlàntic i fent, ço que molts pobles desitjaven, trobar el camí aeri d'Amèrica. Alemanya ha atravesat l'Atlàntic Septentrional, França ja és a Dakar, amb els seus avions, Portugal realitzà la seva hassanya, Itàlia intentava la travesia trasatlàntica. En Franco, en quatre dies, la decideix, i parteix temeràriament i airoament. Els altres pobles el seguiran amb ullada recelosa. An aquí, en canvi, pocs se'n adonaran de què el gest d'en Franco és un gest històric.

Que els déus li siguin propicis a través de les dues blaves immensitats.

PARADOX

Vermut popular a Rusiñol

L'homenatge popular que els obrers de Catalunya dedicaran demà a Santiago Rusiñol, serà un èxit formidable. Ara, ja, estan venuts una gran quantitat de tiquets.

L'obrer català, demà, demostrarà l'estimació que sent an en Rusiñol. Hi assistiran gran nombre de dames i els intel·lectuals de Catalunya.

A la Redacció de LA CAMPANA DE GRACIA i a la de L'Esquella de la Torratxa es venen tiquets, al preu de cinc rals.

L'homenatge dels presos

L'altre dia anàvem camí de Sitges a homenatjar al gloriós artista Santiago Rusiñol. Ens havíem reunit amb uns pintors, amb uns escriptors simpàtics a la nostra manera d'ésser i de pensar. A lo llarg del tren corria una viva i franca camaraderia.

En el nostre departament parlàvem amb animació i fumàvem amb més animació encara. L'escenògraf Josep Castells, el mestre Clarà, l'Enric Lluelles, l'Ambrosi Carrión, en Pujol i Trull, eren els nostres companys de viatge. No podíem triar millor companyia.

El dia era fred, rúfol, trist, desagradable. Aquests són els millors dies per a viatjar. S'aprecia com mai la tebior del vagó, s'adverteix en ell un amable escalf de *foyer*. La finestra, esmaltada de gotes de pluja—que has de netejar de tant en tant passant-hi la mà enguantada—és com la pantalla d'un cinematògraf per la que el paisatge, desfila froteic, multiforme. Un viatge llarg potser es faria pesat, desagradable. Un viatge curt és deliciós. El traqueteig del tren, l'encoixinat del departament, la calefacció, us donen una dolça somnolència. El fum blau de la pipa fa fosforescents les llànties del sostre, com vistes a través de la boira.

En un dia d'aquests, rúfol i trist, anàvem nosaltres camí de Sitges a homenatjar al gloriós Santiago Rusiñol. Tots els excursionistes estàvem orgullosos d'acompanyar al Mestre. Tots ens sentíem un xic més grans, gràcies a aquest homenatge que reïem a en Rusiñol en un *dialecto áspero*, segons ha dit després un escriptor idiota que es firma "Juan Ferragut". Tots ens sentíem orgullosos de l'acte. Però de sobte...

Però de sobte, al passar el tren per davant la presó, vegérem amb els ulls entelats de llàgrimes, que en cada reixa tremolava la blancor d'un mocador com una ala immaculada i gloriosa. Eren els presos, els tristos, els enemics de la societat que s'unien a l'homenatge. Eren els pobres presos que demostraven així la seva admiració pel nostre artista. I en aquell moment, el sol, que per nosaltres els intel·lectuals, els savis, els exquisits, no volgué treure la cara, la tragué pels presos i posà un resplendor de miracle i d'apoteosi sobre la presó.

Una gran emoció ens corprengué a tots els homes de bona voluntat que anàvem en el tren. Sentíem que el cor ens pujava a la gorja i ens ofegava. En Rusiñol sofrí perquè no podia obrir la porta als presos. Jo sofria per no poder estar amb ells. I això no és literatura. Amb ells, que són poble—ànima ardenta i sofrenta del poble—jo, que sóc poble també—aquest és el meu orgull més gran—m'hi sentia més lligat que amb molts dels que m'acompanyaven en el tren.

Jo, que sé el llargues i el tristes que són les hores passades en una presó, comprenia la il·lusió, el fervor d'aquelles pobres ànimes torturades al voleiar els blancs mocadors al pas del tren. Aquells presos, que potser algú miraria amb menyspreu, i als qui molts dels que ens acompanyaven no haurien donat la mà, posaven en l'homenatge la nota més noble, més digna, més bella.

Beneïts siguin i beneïda la bona voluntat!

LLUÍS CAPDEVILA

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA PREVIA
CENSURA GOVERNATIVA

LA VIDA AL CAMP

Oh, vida descansada,
del pagès que té terra conreada
i li dona per viure!
De la ciutat superba i enflocada
ell sí que se'n pot riure!

Amb els seus camps de blat que el juny rosseja,
amb la vinya pomposa,
amb l'horta que de veure-la fa enveja,
i amb la muller formosa,
com pot tindre la vida més ditxosa?

Es cert que a la nit bruna
no pot anar al "cine" ni al teatre;
prò pot mirar la lluna,
que és una diversió bon xic moruna,
i llevar-se a les quatre.

A les quatre m'has dit? Quina alegria!
Si jo pogués, també m'hi llevaria
per tal de veure despertar Natura;
després esmorzaria
i au! a donar un tomb per la planura!

La trobaria fresca i perfumada,
sense "autos" de cap mena,
ni gent atrafegada
d'angúnia, tota plena,
esclava de ridícula soldada.

Trepitjant els terrossos,
mai no veuria el carretó dels gossos,
quina vista em turtura;
ni llops lluents i grossos
d'aquells que ací, a ciutat, em fan paüra.

Em treuria el pesombre
dels impostos, arbitris i alcabales
variats i sens nombre;
vàmpirs que, batent d'ales,
la sang us xuclen, amagats a l'ombra.

I qui diu sang, també vol dir pessetes,
blanques i rodonetes,
de les que et donen perquè puguis viure,
i que fent-te plorar o fent-te riure
fugen del teu costat, com orenetes.

Ara et cau el lloguer, ara ve el sastre,
o el sabater portant-te la factura;
ara la carn s'apuja; quin desastre!
pels núvols la verdura
i el pa i el vi que sols un dia dura!

EL POSTRE IDEAL

—Per postres voldria neules. Que encara en queden?
—En queden tot l'any d'això de neules, senyoret!

Si no tens rals, t'empaita la misèria;
si en tens, vius amb la dèria
de què t'han de robar el millor dia;
no pots tenir ni una hora de platxèria,
ni un minut d'allegria!

I encara res no fóra
el viure atrafegat, si tot a l'hora
a ciutat es trobés; si organitzades
estiguessin les coses, però bades,
i res, ja t'han clavat una penyorat.

Sia perquè la cèdula no treies,
o el bancó escombrar feies;
sia perquè llegies un diari,
un poc estrofolari,
i a cops, fins perquè reies...

Res, l'ésser ciutadà de ciutat rica
i gran i bella i forta,
tant i tant s'embolica
i tant d'enrenou porta,
que en fugirà la gent de mica en mica.

I cercarà la vida assolellada
del camp, mai prou cantada
pels immortals poetes;
curulla d'ous i bona cansalada,
de cigrons i mongetes!

FLOK

Avis

Dintre quatre setmanes s'acabarà el fulletí enquadernable

LO NOY DE LA MARE

Preparam unes cobertes per enquadernar els 33 números, que regalarem a tots els que ens portin el fulletí per a enquadernar-lo.

Tot seguit emprendrem la publicació, també en forma enquadernable, de l'interessant setmanari publicació de l'any mil vuitcents seixanta cinc, titulat:

UN TROS DE PAPER

La varietat i els anuncis

A la Rambla, ha aparegut una nova mena de cadires. Les hem examinat bé, i veient que no les entenim, hem demanat auxili a un moblista. Després de molt mirar-elles, el moblista ha dictaminat que es tracta d'unes cadires desconegudes en l'art mobiliari.

Són unes cadires baixes, de jonc, amb un respall alt, molt alt, buit. Semblava que eren per a què la gent que s'hi assentés passés pel forat i es fes mal. Però hem vist que tenen una altra utilitat. El respall buit serveix per a posar-hi anuncis.

Totes se les pensa aquest Ajuntament! Es ço millor que hi ha. Des de què tenim aquest Ajuntament, Barcelona ja no pot estar millor. D'un temps ençà, només fan que venir estrangers a veure la nostra ciutat; i tots, tots, troben que és molt divertida.

Ara, han volgut harmonitzar la comicitat amb la productibilitat, i han inventat cadires anunciadores. Molt ben fet, perquè el que falten a Barcelona són anuncis. I res és tan bonic com l'anunci. Per a predicar l'anunci, proposem a l'Ajuntament que tots els regidors portin vestits, barrets, guants, abrics, sabates, etc., amb anuncis.

Uns "Pastorets" típics

Es representaven *Els pastorets* en una societat d'aquestes que sols hi van femelles i mitges femelles.

El còmic no podien fer-hi sortir la Verge, car el reglament prohibeix que les noies entrin a l'escenari, i ve't aquí que el Conciliari o President nato, va dir als artistes:

—No us espanteu; agafarem an en Serapi, li posarem dues pilotes aquí al pit perquè no el confonguin amb Sant Josep portant faldilles i salvem l'obra i omplim el local.

Ho feren així mateix. El mossèn es cui-

dà de posar bé les pilotes al pobre Serapi, i aquest, no fet a coses així, cada vegada que es movia les pilotes ballaven.

Començà la funció. Des de bastidors, el mossèn, tot era cridar:

—Serapi, que no et caiguin les pilotes! Serapi, no et moguis tant, que sembla que ballis la *rumba*!

Disgustat el xicot de veure que feia el ridícul vestit de dona, es treu el traje, mantell i s'arrenca aquells pits secs, cridant:

—Prou! No vull fer més de Mare de Déu! Jo sóc en Serapi!

I tothom, vinga riure, menys el Conciliari, que per darrera les ulleres grogues, cridava:

—Lladre! Criminal! Així t'arrosseguessin carrer avall!...

Des d'aquesta feta, en lloc de la Mare de Déu hi fan sortir son Pare, perquè els centres morals ho fan així...

Blacaman

Al nostre país, en general, es tenia una idea molt vaga del que és un faquir. I ara, tothom ha pogut veure un faquir autèntic.

Ha donat unes quantes representacions al circ "Olympia" el jove Blacaman, indià.

El faquir Blacaman fa coses esgarrifoses, en apariència. Sabut, però, el veritable secret dels faquirs, que és l'hipnotisme i l'estat catalèptic, ja no resulta tan paorós. En aquest estat, no passa mai res. Per això, el faquir Blacaman es clava espases i agulles, es refrega l'espatlla nua damunt de tallants vidres, s'enterra un quart d'hora, etc. Res de tot això li causa el més petit dany.

La presentació de Blacaman és una cosa més científica que espectacular. Però se l'ha volgut presentar com un espectacle, i la gent hi ha acudit a veure-ho. Quantes i quantes persones, dones especialment, se'n han penedit! Les esgarrifances que el seu treball ha produït han estat nombroses, i cal

dir que el servei de Creu Roja que s'ha muntat al teatre no hi ha sobrat pas.

El més bonic de tot és que un faquir es presenti davant dels públics del món. Què dirien els nostres flamants catòlics si un capellà d'aquests que tenim el gust de veure per aquí fes de la seva religió—no una manera de viure, que això ho fan tots—un espectacle i es presentés davant de tots els cirques del món musulmà i budhista? Què dirien si, un catòlic d'aquests que ha anat a veure Blacaman, trobant-se un dia a Calcuta, per exemple, anés a un circ i com a darrer número del programa es presentés un bisbe a fer miracles i a donar la comunió als espectadors? No ho sabem, el que passaria, però ens agradaria veure-ho. Al capdavall, si un faquir es presenta als cirques del món cristià, també podria ésser que un capellà es presentés als cirques dels països d'altres religions.

El "Ciero" fou multat amb 500 "pàfies".
Altre dia ho és "La Noche".
Altre "El Diluvió".
I pensar que hi ha "Asociación" i "Centro".
Realment, té raó la majoria de poble al fer escarni contra els "vidadors" de la ploma.
Perquè menys que dignitat periodística, el que hi ha és molta "mandanga".
(I perdonin els llegidors el cult llenguatge d'aquest repic).
*
El cèlebres "clowns" Pippo i Seiffert, que s'han despedit de l'"Olympia", han remès una nota a tota la premsa, negant que haguessin fet un xistu de mal gust.
Pobres pallassos! A darrera hora, per les mongetes, han acabat per fer una tonteria.
No n'hi ha per tant! I si creuen que el xis-

LO NOY DE LA MARE.

de tela de Persia, y ningú 'ls distingiria d'un hisendat. Com es necessari gallejar, fan veure que són alguna cosa.

—Vamos, aquí 'n va un de qui no 'n tindrà res que dir.

—¿Anquet del coixit descobert?

—Si. Es un fabricant molt conegut.

—Puig escolti. No fa molts anys qu' era un pelacanyas, va aconseguir un terreny, va edificar la fàbrica ab diners que prengué a premi, y la va montar ab germanos d' aquets. Tot ho deu encara y 'n paga l' interés. En realitat no té res; pero ell se fa la il·lusió y lo públich creu que té de capital lo que sols es crèdit. Per això dich que ara fa de...
—De galls... prou que ho entench.

—¿Vol vérrerme mes d' aquests animals?

—Ab molt gust ho faria, si no fós que, parlant ab vosté, passa la estona y ja no tinc mes temps.

—Això ray. Tantos horas, tantis reveys. Estassis mirant aqueixa fragata que tota pintada de cara, s' adelanta per lo carrer.

—Calli, home, calli. Per avuy ja 'n tenim prou ab los galls, no hi ha necessitat de ficarnos en las gallinas.

—Té raho. Ho deixarem per un altre dia.

—Estigui bonet. Que logre felissas fiestas.

—Per molts anys, en companyia de vosté.

L' ONCLE.

y molts altres que n' hi ha; després qu' una tota la vida té d' estar subjectat á la maldita canya de lo malehit guardiá, haberses de anar del món y morantse degollat...
—Si que n' es ben trista vida, la vida del pobre gall!...
Després la miseria 's queixa, 's esclama que tot va mal, se las heu que no té quartos, se las heu que no té pa, se queixa de la miseria, se queixa que no té galls, com rediaire vol tornes, 's mata tant per Natal, si no 'n deixa mitj de viu, si 's baralla per matais, si se 'n menja los seus ossos, miris, sancs y carn, si los petits ja 's barallan un ó dos dies avans, per si ó no 'n daran la cuixa, y 's 'n fa tal altre tall!
—Humanitat, t' has lluit, t' has lluit humanitat!
—No es pas res que 'n pensés; quant vaig començar á ser gran ja 'n ballava per la cresta que seria desgraciata!
Ara ves los meus gallets come gall, com ho faras?
—¿'ls galls no tenim hospici?... pobres orfans desgraciats!...
Y la gallina, pobreta, sens esper, com ho faras?
Lo trist es que no té quartos que no 's podrà comprar la mantellina de viuda!...
—¿Vaigam Jesus, quins treballas!
Y jo, que no tinc un xavo, que ni 'l puch enmatllevar, si al menos las meas plomas me pogessin heredar.
Tal volta 'ls ajudaria, sempre fora una heretat, y si las poguessim vénder, pot sé 'ls valdria algun tant. Pero ¡call, com ho puch fer, si ni menos puch testar!
—Si ni tinc aquí un notari, si aquí un notari no hi ha?
—¿Quinas pensas son aquestas?
—Vaigam Jesus, quins treballas!
—Humanitat, t' has lluit, t' has lluit, humanitat!
—¿Senyor Déu meu, perdonemlos, que no saben lo que 's fan!...
—Ay de mi, que n' estuch pres y lligat de peus y mans!
—¿Si que n' es ben trista vida, la vida del pobre gall!...
Es copia.
ANTONET SUERA.

Revista de Teatros.

Romeo: LA CREU DE PLATA.—Teatro Catalá; Los Moras.

en ventaja als *de Chantilli*: ha vist estrenar dos dramas catalans, dos veritables dramas de dos coneuguts poetes, y ha tingut la satisfacció de poderlos aplaudir tots dos y de debór. Ara escollim lo a' ell.

La Creu de Plata. Una vegada eran dos germans, Angel y Mateu: bo com el pa era lo primer; més al revés en costums, era l' altre, que havia mort á sos pares á purs disgustos, com fan avuy molts fills. Tots dos estavan enamorats de Scinta, pubilleta guapa y frescoya com un robellonet; però no eran solament los dos sos galans, sino que á més á més també tenia passigollets al cor en Joan, un xicot de bé á carta cabal. Mateu, que veu que si bé Angel ha caigut soldat, té diners pera fer un home, y que per consequéncia no deixarà lo poble, després de despartir en son cor enamorat los zels en contra de Joan, conceibeix la idea de robarlo, á fi de que essent pobre no puga posar un susstitit y acumula de lladre á Joan, servintse pera dar mes veridica y probas d' un gach que est olviada en la taula de la taberna. Però la por de que se descubri l' obliga á tirar lo robat al riu; mes la Providéncia fa que de las joyas quedi enter un fonoll una creu de plata que recull una pobre jaya, l'inguda por bruixa y protectora de Scinta, que s' alanya á dar part de tot lo vist en lo torrent, salvantse d' est modlo bon nom de Joan, que per no donar mes zels á Angel s' en va á soldat tenintse ans la ditxa d' unirlo ab Scinta.

Ab tant senzill argument, l' autor ha sabut en eixa sa primera obra dramática donarnos á conèixer que si avuy no es un perfet autor bo será quant ho vulguia. La obra que 'ls acaba de contar té situacions interesantissimas y novias, tipos simpáticos; descollant entre tots, por sa novetat y net contorn, la bruixa. Lo de Mateu es acabat, ben sostingut y sempre posat á temps; los demés, si bé exactes, no ofereixen res de nou. Té lo drama pensaments elevats, y sens acudir al ampulisme y al lirisme, de que tant abús se 'n va fent, es sempre poètic lo llenguatge, porque es sempre poètic lo fonda.

Tampoch s' ha servit per ser afecte, ni del sofisma ni de la metàfora, impropies sempre en lo teatro, molt mes passant la acció entre gent senzilla y pagesa. En una paraula, l' autor de la *Creu de Plata* es un poeta de cor y no ha tingut mes que ferlo parlar per fernes sentir.

Creuben ab això que 'l drama no té defectes? Si 's té y no petis, y el *Noy de la Mare*, que no se 'n calla cap, los té de dir ben segur de que l' autor bo estimará. En primer lloch, la acció, ab tot y correr precipitada, languideix á causa de diluirse generalment lo pensament d' un modlo sobrat, defecte que aina sempre l' interès del espectador. Las escenas repetidas, com la de Mateu y Angel en l' acte primer y de Scinta y Teresa en lo tercer, fan que 's fassian pesadas algunas situaciones. Déu també procurar mes sobrietat en la narració y sempre buscar la veritat per no caurer en defectes, com los de fer jug... una partida de solo ruant en un poble de pobres vehins s.

LES POBRES VICTIMES

—Sort tenim de la Divina Providència per a poguer-ho contar.
—Ha estat un temporal terrible, s'ho ha endut tot!

tu els podia perjudicar, i més no havent-lo fet, el millor era callar i no fer el ridícul.

Es llàstima que s'ensenyin les orelles, quan s'ha acabat una temporada! Però, vaja, aquí que recordem als Guerrero-Mendoza, la Mary-

Focela i altres per l'estil, recordarem també als cèlebres "clowns", que no havien de recórrer an aquest truc còmic-bufo.

No es pot anar per les carreteres degut al

mal estat en què es troben de dos anys ençà.

Naturalment, avui dia hi ha més feina en espanyolitzar a empleats que no pas a cuidar-se dels camins veïnals que causen basarda i fàstic.

Els còmics, darrerament, han representat "El caso de los diablos".

Res, han fet el ridícul i una veritable comèdia.

Per això tan soroll?

No hi ha dret, artistes i semi-artistes!...

Com cada any, la casa Aurigemma-Cañadó celebrarà els seus balls de disfresses al teatre de "Novedades". Ja s'estan fent els preparatius.

Hi anirem. I ens hi divertirem, com sempre que hi hem anat.

L'Ajuntament ha celebrat un ple, d'aquells que tothom es mira de reüll per a demostrar l'harmonia que hi ha entre els regidors.

El senyor Pons i Escoda, delegat dels Sindicats Lliures a l'Ajuntament, saludà als seus companys regidors. Va fer grans elogis del seu Sindicat, del capital, de l'autoritat oficial i de la religió, i blasma del terrorisme. Ens sembla que no calen comentaris.

Noi dels Sonets: Tampoc en pot anar cap, aquest cop. Que voleu fer-hi! No desanimar-se, per això!—E. V.: El "Bes a la depravació" no pot anar, i la prosa és massa ensopida.—J. B.: Hem donat ja les "Espurnes" a les caixes, per a "L'Esquella".—J. F. G.: Bé, el vostre nou article.—X. O.: Hem rebut el vostre article per l'Almanac.—J. M. P.: Home, heu confós els nostres periòdics amb una Revista Filosofia. Feu-vos-en càrrec.—S. G.: Ho sentim molt, però no podem plorar. No podem publicar-ho.—M. T.: El mateix li diem.—J. P. O.: La vostra poesia és massa seriosa pels nostres setmanaris.

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER DEL OLM, NÚMERO 8

LO NOY DE LA MARE.

acaba de comèter un robo de interès y s'acusa a un veïl de lladre.

Tot això són coses que l'autor pot evitar lo dia que vulgui y per sò las hi diem.

La execució fou digna de la obra, tots els actors tots, treballaren ab conciencia baix la direcció del Sr. Rodriguez fentse aplaudir ab rahó; més no podem menys de fer particular menció del citat, de la Sra. Pi, Sr. Goula, y sobre tot del Sr. Totau y Sra. Frenco, en la bonica escena del segon acte que representaren acabadament. Just estigué lo públic aplaudint-los y d' enhorabona lo teatre català al saludar per volta primera al autor D. Francesch Pelay Briz.

Las llargues dimensions que ha pres esta revista ab desagrao del cap de casa, que diu que ocupa massa paper, me priva de parlar de las Modas, pus es obra que per sa importancia mereix ser tractada ab llarguesa y determinencia. Ho aplaso per altre dia, consignant pel present que l'autor Sr. Pitarrá y los actors tots y en particular lo Sr. Villahermosa, foren cridats diferents voltas a la escena.

L' AVI VELL.

Que á tothom tracto com cal,
No busco ni sò buscat,
No envajo ni sò envajat,
De lo que m'alegro jo,
No tinc gall, ni tinc turro.

Lo cusi.

En lo ball donat per la societat, titulada la Incendible, en lo teatro ROMA, ha justificat aquella lo seu títol.

Bon gust, elegancia, bellesa, tot se hi trobava: La empresa ha tirat la casa per la finestra, com se sol dir, desde 'l més petit detall fins á la decoració, tot era nou, tot bonich, tot del millor gust. Lo Sr. Planella s'ha lluit ab sa última obra contribuint-hi per sa part quant hi han treballat. Per sabut queda que la millor part pertany a las bonicas neus que polutaban per aquells salons com mariposentre las flors. ¡Ay Lo Noy de la Mare, quina detenta tenia! ¡Ay Mare, que noche aquella! Noli costar poch de des-embardarse!

Dunem la enhorabona a la empresa per la bona idea que ha tingut de disposar que pels balls de la Mascarina estiguja la casa adornada del mat y moio.

No li fallarà gent de gust y de bon humor, entre los quals se conta Lo Noy de la Mare.

—¡Home, quina diferencia hi ha de 300,000 duros á una novela! En qüestió de quartos, no estich per teorías.

Sol·lució a las xaradetas del número anterior.

I. Fi-ras.—II. Ser-mons.

Sol·lució al geroglífich.

Cap gaperut se veu lo gep.

XARADETAS.

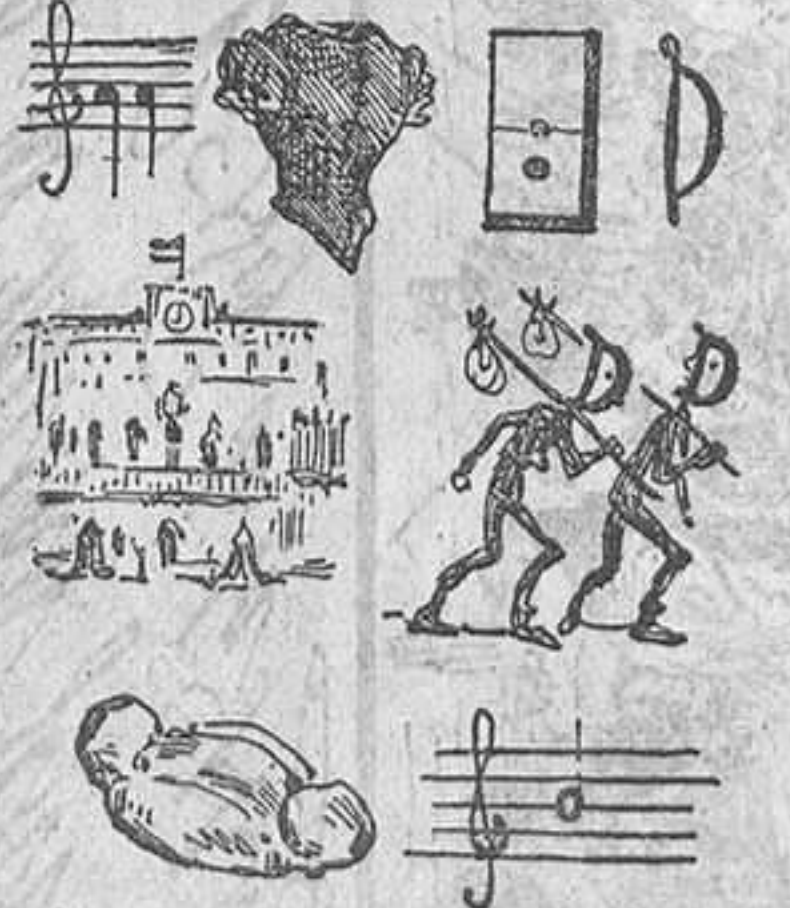
I.

Primera fa 'l que camina;
De dos, ne porta la dona.
Tota que la passen bona.
¿Qui es lo que no l'endevina?

II.

Prima ab ta, se fa de llei;
Segona ab ta es una flor.
¡Net que l'endevinarán
Si tenim damunt lo tot!

GEROGLÍFICH.

En lo próxim numero donarem las sol·lucions.

EL TIBURON.

Aquet peix gros, que fa cinch anys que 's deixa véuer per aquestas platjas en forma de almanach, se ven per UN RAT, contenen 16 planas grans, plenas de lletra menuda, per varios escriptors de Madrid y Barcelona y una munió de caricaturas per T. Padró.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1160.—Impremta de Narcís Simó y Compañía, pasaje de Escudellers, número 1.

Any I.—Núm. 29.

I. LOPEZ, EDITOR.

Diumenje 23 Desembre 1866.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26.

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véuer cada semmana.

LO NOY DE LA MARE.

LOS GALLS.

—¿Qué no ve cap á la Esplanada?
—¿Y que hi anirém á fer?
—Home que no sap que son firas? En tal dia com avuy tot Barcelona enfila lo carrer de la Princesa y va á donar un tom per lo passeig de Sant Joan. Allí hi fa un sol que estabellat, es veritat; pero això no priva de que la gent vagi per allí de gom á gom ab lo unich aparent objecte de véuer los galls.
—Pero ¿qué se 'n treu de tot això?
—¿Qué se jo! Solament puch dirli que no hi fallo cap any, á no ser que ploqui, á pesar del enlluernament y de cert ayret que sempre hi corra...
—Vosté es bon barceloni.
—Fins al moll dels ossos. Déu me quart de no malar lo porch per sant Tomàs y lo dindi lo endemà com també 'm guardaré jo de no anar á la fira que 's diu d' en Paipa y bufa. ¿Qué vol que li diga? es costum y me agrada véuer aquells remals...
—¿Quins? ¿los que 's passejan ó los que guardan los pajesos?
—Sempre está de broma vosté... Los indiois, sant cristiá, 's indiois ab son moch y barbellera rojena, verdadera copia de nostra tradicional barretina. No dich jo que no amenisan la festa las bonas mossas, que també van á tirarse ó ser firadas; pero lo principal, lo pot de la confitura són los galls, los mateixos galls, d'entre 's quals haig de triar aquell, que, farsit

de prunas, cascabelitos, salsixas y l'omillo y ben rostit al forn, me menjaré lo dia de Nadal, regantlo, després de sembrar en mon ventre, ab vi del que fibla las orelles, acompanyat de neulas y turrons.
—¿Quin entusiasme!
—¿Si, senyor! ¡Viva Nadal y lo gall!
—Ja que tant empeyvat está en véuer galls jo 'm comprometo a mostranhli tants quantis vulga sense mouerunos de aquí.
—¿Qué diu, home? 'm deixa ab un pam de boca oberta.
—Aixis podrà menjarne mes.
—Espíquis.
—Miri, vingui aquí y tregui 'l cap al balcó, ¿veu aquell senyor que passa ab una casaca vermella?
—¿Qué es militar?
—Res de això; es gall.
—¿Ahí...
—Si, senyor. Aquet bon home es Don Cuaquerra ni es docte, ni rich, ni noble, ni 's distingueix en res de qualsevol altre fill de veubi; pero té la mania de figurar, y careixent de dots propias, enmalleva lo brillo á las placas, als diplomas y als uniformes. Contempli que esclat, que llampant y ben vestit. Es de tolas las ordres civils y militars conegudas y per conèixer; porta lo pit ple de creus y medallas com aparador de quinquillaires...
—Té rahó que es gall!
—O burro carregat de reliquias. Aquí ne té un altre que sembla un marqués, iqué orondo, ufano y satisfet! May ha fet res de bo, ni pot ferho, porque ni sisquera sap llegir; fa

quatre dias era un agent de negocis de mala mort; pero ara té un germá diputat y gosa de certa influencia. Se dona tonó y mira á tothom ab cara de caball.
—Aquet es gall de moch arrufat.
—Vegin un tercer, que de sabi sols ne té lo fron, tant alt, que li arriba á la corona.
—Diguill calvo.
—Es lo mateix. Se créu ser gran literato y poeta.
—¡Oh! ja 'l conech. Y que ho es de veras. Ha escrit molts comedias y aplaudidas...
—No ho cregui. Las ha compradas á un infelís que, per no ser conegut dels empresarios, no ha pogut trucar lo nas al món. Aplausos ja ho crech que se 'n ha sentit, y fins se 's ha presos per ell. Es la gralla de la fabula, vestit ab plomas de encant.
—Me deixa parat.
—No 's pari, y miris aquet, tot atrafagat ple de papers, corrent á tota hora com si li faltés temps; tant, que ni avuy fa festa. Poté bé, sapiga que es un advocat sense mica de feyna, que sols vol fer soroll, furrella y embolichs.
—Si que es gallot de mala cresta.
—A pesar de tot, té parit y coneixensa... y lo dia méno pensat lo veurá vosté en algun puesto important.
—Y aquells dos que parlan en francés y molt alt, de modo que desde aquí se 's sent, deuben ser dos personatjes.
—No, senyor; son sastres.
—Fan molta planta.
—Los vejes per casa. Portan bata y barret

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número sueltó, 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Ample, 26, llibreria.